

## ZARZĄDZENIE

Dnia 2 kwietnia 2026 r.

SSN Dariusz Kala

w związku z pismem skazanego Z.B. z dnia 20 stycznia 2026 r., sygnalizującym potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 1 grudnia 2022 r., sygn. akt V KZ 45 /22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt V KO 14/22

na podstawie art. 542 § 3 k.p.k.

**zarządza:**

**stwierdzić niedopuszczalność wznowienia z urzędu wyżej opisanego postępowania.**

## UZASADNIENIE

Pismem z dnia 20 stycznia 2026 r., uzupełnionym pismem z dnia 2 marca 2026 r., skazany zwrócił się o wyznaczenie obrońcy z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania. Jako podstawę wystąpienia z ww. wnioskiem skazany wskazał okoliczność, że w przedmiocie jego poprzednio złożonego wniosku o wznowienie postępowania, zakończonego wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 11 czerwca 1997 r., sygn. akt II AKa 116/97, w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, toczącym się pod sygnaturą V KO 14/22 i V KZ 45/22, orzekali sędziowie powołani na swój urząd na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa ukształtowanej na podstawie ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2018 r., poz. 3). Wniosek ten został potraktowany jako pismo sygnalizujące potrzebę wznowienia z urzędu postępowania zakończonego postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 1

grudnia 2022 r., sygn. akt V KZ 45/22, utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2022 r., sygn. akt V KO 14/22.

Powyższa inicjatywa skazanego nie mogła przynieść oczekiwanego przez niego rezultatu. Należy bowiem podzielić trafny pogląd, który od lat prezentowany jest w orzecznictwie, że nie jest możliwe wznowienie, zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu, samego postępowania o wznowienie, zakońzonego uprzednio prawomocnym orzeczeniem sądu o oddaleniu wniosku strony lub orzeczeniem o braku podstaw do wznowienia *ex officio* (zob. szerzej postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2010 r., sygn. V KO 47/10; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 lutego 2011 r., sygn. III KO 99/10; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2013 r., sygn. II KO 17/13; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 marca 2021 r., sygn. I KO 10/21; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 marca 2023 r., sygn. I KZP 17/22 i argumentację przywołaną w tych judykatach). To samo dotyczy postępowań zakończonych utrzymaniem w mocy postanowienia o odmowie przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wobec jego oczywistej bezzasadności (art. 545 § 3 k.p.k.) – zob. zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 28 października 2019 r., II KO 86/19, zarządzenie sędziego Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2022 r., III KO 80/22.

Mając powyższe na uwadze - mimo świadomości, że w ostatnich latach w orzecznictwie Sądu Najwyższego prezentowany jest również pogląd stanowiący odejście od wskazanej wyżej, utrwalonej linii orzeczniczej - zarządzono jak wyżej.

Z opisanych wyżej względów, rozpoznanie wniosku skazanego o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu, było bezprzedmiotowe.

Dariusz Kala

[WB]

[a.ł]